

Ορισμός:

Συνηρημένα ονομάζονται τα φωνηεντόληκτα ρήματα της πρώτης συζυγίας των οποίων ο χαρακτήρας -α, -ε, -ο, στον ενεστώτα και στον παρατατικό συναιρείται με το επόμενο φωνήεν ή δίφθογγο της φαινομενικής κατάληξης. π.χ. τιμά-ω → τιμῶ. Τα ρήματα αυτά ονομάζονται και **περισπώμενα**, διότι περισπώνται στο α' ενικό πρόσωπο της οριστικής του ενεστώτα. π.χ. δρῶ, γελῶ, πεινῶ.

Ανάλογα με τον χαρακτήρα τους τα συνηρημένα ή περισπώμενα ρήματα χωρίζονται σε τρεις τάξεις.

- Στην **α' τάξη** ανήκουν τα ρήματα με χαρακτήρα **-α-**. π.χ. τιμά-ω → τιμῶ, νικά-ομαι → νικῶμαι.
- Στη **β' τάξη** ανήκουν τα ρήματα με χαρακτήρα **-ε-**. π.χ. ποιέ-ω → ποιῶ, φοβέ-ομαι → φοβοῦμαι.
- Στη **γ' τάξη** ανήκουν τα ρήματα με χαρακτήρα **-ο-**. π.χ. ἀξιό-ω → ἀξιῶ, δηλό-ομαι → δηλοῦμαι.

Για τον τονισμό των συνηρημένων έχουμε υπόψη ότι:

1. Η συλλαβή που προκύπτει από τη συναίρεση είναι πάντα **μακρόχρονη**.
2. Η **λήγουσα** που προέρχεται από συναίρεση, όταν τονίζεται παίρνει **περισπωμένη**:
π.χ. ποιέω → ποιῶ.
3. Μία συνηρημένη συλλαβή παίρνει **οξεία**, αν πριν από τη συναίρεση είχε **οξεία** η **δεύτερη** από τις συλλαβές που συναιρούνται:
π.χ. τιμαέτω → τιμάτω.
4. Όπως τονίζονται τα **απλά** έτσι τονίζονται και τα **σύνθετα** σε όλες τις εγκλίσεις:

π.χ. ποιῶ και ἐκποιῶ,
ποιέει και ἐκποιέει,
σπῶμεν και ἀποσπῶμεν,
ὄρᾶν και καθορᾶν,
πληροῖσθε και ἀποπληροῖσθε,
δουλῶν και καταδουλῶν.

Εξαίρεση αποτελεί το **β' ενικό** πρόσωπο της **προστακτικής ενεστώτα της ενεργητικής φωνής των ρημάτων σε -έω** με **μονοσύλλαβο θέμα**, όταν είναι **σύνθετα**: π.χ. πλέε → πλεί αλλά ἔκπλεε → ἔκπλει (βλ. Τα ρήματα πλέω, πνέω, ῥέω, δέομαι).

A. Τα συνηρημένα ρήματα σε -άω**α. Ο σχηματισμός και η κλίση του ενεστώτα και του παρατατικού**

Στα συνηρημένα ρήματα της α' τάξης (**-άω**) στον ενεστώτα και τον παρατατικό γίνονται οι ακόλουθες συναιρέσεις:

$$\begin{aligned} \check{\alpha} + \epsilon, \eta &\rightarrow \bar{\alpha} \\ \check{\alpha} + \epsilon\iota, \eta &\rightarrow \alpha \\ \check{\alpha} + \omicron, \omega, \omicron\upsilon &\rightarrow \omega \\ \check{\alpha} + \omicron\iota &\rightarrow \omega \end{aligned}$$

Ενδεικτικά, ο σχηματισμός των ρημάτων αυτών και των ρηματικών τους τύπων έχει ως εξής:

Ρήμα: ἐάω - ἐῶ (= αφήνω, επιτρέπω)

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ**ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ**

Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
----------	------------	---------	-------------	------------	--------

α' εν. ἐῶ β' εν. ἐᾶς	ἐῶ ἐᾶς	ἐῶμι (βλ. Παρ.1) ἐῶς	- ἐᾶ	ἐᾶν (βλ. Παρ.2)	ἐῶν ἐῶσα ἐῶν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. εἶων β' εν. εἶας					

Παρατηρήσεις:

1. Οι αττικοί τύποι σχηματίζονται ως δευτεροί στον ενικό αριθμό και είναι συνηθέστεροι από τους πρώτους: ἐῶην, ἐῶης, ἐῶη.
2. Το απαρέμφατο ενεστώτα ενεργητικής φωνής των συνηρημένων ρημάτων σε -ᾶω λήγει σε -ᾶν (ἐᾶν) και όχι σε -ᾶν διότι η αρχική κατάληξη του απαρεμφάτου του ενεστώτα των βαρύτονων ρημάτων είναι -εν και όχι -ειν(λύε-εν → λύειν).

Ρήμα: ὀράομαι - ὀρῶμαι

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. ὀρῶμαι β' εν. ὀρᾶ	ὀρῶμαι ὀρᾶ	ὀρώμην ὀρῶο	- ὀρῶ	ὀρᾶσθαι	ὀρώμενος ὀρωμένη ὀρώμενον
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ἐωρώμην β' εν. ἐωρῶ					

(Για την κλίση των συνηρημένων ρημάτων σε -ᾶω, βλ. Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ.200 -202, παρ.323 α.)

Τα ρήματα **πεινῶ, διψῶ, ζῶ, χρῶμαι** (= μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιῶ) έχουν χαρακτήρα **-η-** και όχι **-α-** (πεινήω – πεινῶ, διπήω – διψῶ, ζήω – ζῶ, χρήομαι – χρῶμαι). Στον ενεστώτα και τον παρατατικό ενεργητικής και μέσης φωνής κλίνονται όπως τα ρήματα σε -ᾶω.

Αλλά, όπου τα ρήματα σε -ᾶω έχουν **α** και **α**, αυτά έχουν **η** και **η** αντίστοιχα.

Τα ρήματα **πεινῶ, διψῶ, ζῶ** σχηματίζουν στον ενικό της ευκτικής ενεστώτα μόνο τους αττικούς τύπους.

Ενδεικτικά, ο σχηματισμός των ρημάτων σε -ήω και των ρηματικών τους τύπων έχει ως εξής:

Ρήμα: ζήω – ζῶ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. ζῶ β' εν. ζῆς	ζῶ ζῆς	ζῶην ζῶης	- ζῆ (ζῆθι)	ζῆν	ζῶν ζῶσα ζῶν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					

Οριστική					
α' εν. ἔζων β' εν. ἔζης					

Παρατήρηση:

Το ρήμα ζῶ στην προστακτική ενεστώτα σχηματίζει μόνο β' και γ' ενικό πρόσωπο: ζῆ (ζῆθι), ζήτω.

Ρήμα: χρῆσμαι – χρῶμαι (= μεταχειρίζομαι)

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. χρῶμαι β' εν. χρῆ	χρῶμαι χρῆ	χρῶμην χρῶο	- χρῶ	χρησθαι	χρώμενος χρωμένη χρώμενον
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ἐχρώμην β' εν. ἐχρῶ					

(Για την κλίση των συνηρημένων ρημάτων σε -ήω, βλ. Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ.208 -209, παρ.325)

β. Ο σχηματισμός και η κλίση των άλλων χρόνων.

Τα συνηρημένα ρήματα σχηματίζουν τους υπόλοιπους χρόνους (δηλαδή εκτός του ενεστώτα και του παρατατικού) και κλίνονται κανονικά όπως τα βαρύτερα φωνηεντόληκτα ρήματα της Α' συζυγίας. Δηλαδή,

- ρηματικό θέμα + φαινομενικές καταλήξεις (για τους μελλοντικούς χρόνους)
- αύξηση συλλαβική ή χρονική + ρηματικό θέμα + φαινομενικές καταλήξεις (για τους συντελικούς χρόνους)
- αναδιπλασιασμός ή χρονική αύξηση + ρηματικό θέμα + φαινομενικές καταλήξεις (για τους συντελικούς χρόνους).

Σε αυτούς τους χρόνους, ο βραχύχρονος χαρακτήρας του θέματος εκτείνεται μπροστά από το σύμφωνο των καταλήξεων.

Συγκεκριμένα:

1. Τα συνηρημένα σε -άω τρέπουν το -ᾶ- σε -η-:

π.χ. ρ. τιμῶ (θ.τιμᾶ-) → τιμήσω, ἐτίμησα, τετίμηκα, ἐτετιμήκειν
και τιμῶμαι → τιμήσομαι, τιμηθήσομαι, ἐτιμησάμην, ἐτιμήθην, τετίμημαι, ἐτετιμήμην.

2. Σε αντίθεση με τον γενικό αυτό κανόνα, τα συνηρημένα ρήματα σε -άω τα οποία πριν τον χαρακτήρα -ᾶ- ἔχουνε, **ι** ή **ρ** εκτείνουν τον χαρακτήρα -ᾶ- σε -ᾷ- (και όχι σε -η-).

Τέτοια ρήματα είναι τα εξής:
αἰτιά-ομαι, αἰτιῶμαι (= κατηγορώ)
ἐά-ω, ἐῶ (= αφήνω)
θηρά-ω, θηρῶ (= κυνηγώ)
ιά-ομαι, ἰῶμαι (= γιατρεύω)
ἀνιά-ω, ἀνιῶ (= λύπω, δυσαρεστῶ)

π.χ. ρ. ἐῶ → ἐάσω, εἶασα, εἶακα, εἶακειν
και ἐῶμαι → ἐάσομαι, εἶάθην, εἶαμαι, εἶάμην και ρηματικό επίθετο ἐατέος

ρ. ἀνιῶ → ἀνιάσω, ἠνίασα, ἠνίακα
 και ἀνιῶμαι → ἀνιάσομαι, ἠνίαθην, ἠνιάμαι, ἠνιάμην

ρ. θηρῶ → θηράσω, ἐθήρασα, τεθήρακα.
 και θηρῶμαι → θηράσομαι, θηραθήσομαι, ἐθηρασάμην, ἐθηράθην και ρηματικό επίθετο θηρατός, θηρατέος.

Τα ρήματα: αἰτιῶμαι και ἰῶμαι σχηματίζουν ανάλογα τους υπόλοιπους χρόνους.

Εξαιρούνται μεταξύ άλλων:

- i. Τα ρήματα γελῶ, σπῶ (= τραβῶ, σπάζω) και χαλῶ (= χαλαρώνω) διατηρούν σε όλους τους χρόνους το βραχύχρονο χαρακτήρα **-ᾶ-** και έχουν **σ** μπροστά από τις καταλήξεις που αρχίζουν από **θ, μ, τ**:

 π.χ. γελῶμαι → (γελασθήσομαι), ἐγελάσθην, (γεγέλασμαι) και ρηματικό επίθετο: (κατα-γέλαστος)
 σπῶμαι → σπασθήσομαι, ἐσπάσθην, ἔσπασμαι, ἐσπάσμην και ρηματικό επίθετο: (ἀνά-σπαστος).
- ii. Το ρήμα δρῶ (= ενεργῶ) έχει σε όλους τους χρόνους μακρόχρονο χαρακτήρα **-ᾶ-**: δράσω, ἔδρασα, δέδρακα και δέδραμαι, ἐδεδράμην και παίρνει **-σ-** μπροστά από τις καταλήξεις που αρχίζουν από **θ** και **τ**:

 π.χ. δρῶμαι → ἐδράσθην και ρηματικό επίθετο: δραστέον.
- iii. Το ρήμα ἀκροῶμαι (=ἀκούω, υπακούω) εκτείνει το **-ᾶ-** σε **-ᾱ-**, αν και πριν από το **ᾶ** δεν υπάρχει **ε, ι, ρ**:

 π.χ. ἀκροῶμαι → ἀκροάσομαι, ἠκροασάμην, ἠκροάθην, ἠκρόαμαι.

(βλ. και Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ.212, α) 1, 2, 3 – 213)

B. Τα συνηρημένα ρήματα σε -έω

α. Ο σχηματισμός και η κλίση του ενεστώτα και του παρατατικού

Στα συνηρημένα ρήματα της β' τάξης (-έω) στον ενεστώτα και τον παρατατικό γίνονται οι ακόλουθες συναιρέσεις:

ε + ε → ει
 ε + ο → ου
 ε + μακρό φωνήεν / δίφθογγος → το ίδιο μακρό φωνήεν / η ίδια δίφθογγος: ε + ω → ω, ε + η → η,
 ε + η → η,
 ε + ου → ου, ε + οι → οι

Ενδεικτικά, ο σχηματισμός των ρημάτων και των ρηματικών τύπων έχει ως εξής:

Ρήμα: οἰκέω - οἰκῶ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. οἰκῶ β' εν. οἰκέις	οἰκῶ οἰκῆς	οἰκοῖμι(βλ. Παρατήρηση) οἰκοῖς	- οἰκει	οἰκεῖν	οἰκῶν οἰκοῦσα οἰκοῦν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ῥῥοῦν β' εν. ῥῥοῖς					

Παρατήρηση:

Οι αττικοί τύποι είναι συνηθέστεροι από τους πρώτους, όπως και στα συνηρημένα σε -άω: οικόιην, οικόιης, οικόιη.

Ρήμα: αίρέομαι – αίροῦμαι (= εκλέγω, προτιμώ και με παθητική σημασία, εκλέγομαι)

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. αίροῦμαι β' εν. αίρει(-ῆ)	αίρῶμαι αίρῃ	αίροίμην αίροῖο	- αίροῦ	αίρεισθαι	αίρούμενος αίρουμένη αίρούμενον
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ήρούμην β' εν. ήροῦ					

(Για την κλίση των συνηρημένων ρημάτων σε -έω, βλ. Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ.202 -205, παρ.323 β.)

Παρατηρήσεις:

1. Τα συνηρημένα ρήματα σε -έω με μονοσύλλαβο θέμα (πλέω, πνέω, ρέω, δέομαι) συναιρούνται μόνο όπου μετά τον χαρακτήρα -ε- ακολουθεί άλλο -ε- ή -ει-:

π.χ. το ρήμα πνέω συναιρείται ως εξής: πνεῖς, πνεῖ, πνεῖτε.

Εξαιρούνται:

α) το β' ενικό της οριστικής ενεστώτα του ρήματος δέομαι που παραμένει ασυναίρετο: δέει/ δέη.

β) το ρήμα δέω – δῶ (= δένω), το οποίο συναιρείται σε όλους τους τύπους: δῶ, δεῖς, δεῖ, δοῦμεν, δεῖτε, δοῦσι (ν).

2. Τα ρήματα σε -έω με μονοσύλλαβο θέμα, όταν είναι σύνθετα, ανεβάζουν τον τόνο μόνο στο β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής ενεστώτα ενεργητικής φωνής.

π.χ. πλεῖ → ἐκπλεῖ, ἀλλά πλεῖτε → ἐκπλεῖτε.

(Για την κλίση αυτών, βλ. Τα ρήματα πλέω, πνέω, ρέω, δέομαι)

β. Ο σχηματισμός και η κλίση των άλλων χρόνων

Τα συνηρημένα ρήματα σε -έω για τον σχηματισμό των υπόλοιπων χρόνων (δηλαδή εκτός του ενεστώτα και του παρατατικού) εκτείνουν κανονικά τον βραχύχρονο χαρακτήρα του θέματος (σε μακρόχρονο) μπροστά από το σύμφωνο των καταλήξεων. Τρέπουν συγκεκριμένα τον χαρακτήρα -ε- σε -η-:

π.χ. ρ. ἀγνοῶ (θ. ἀγνοε-) → ἀγνοήσω, ἠγνόησα, ἠγνόηκα.

Παρατηρήσεις:

1. Τα ρήματα αἰνέω -ῶ (= επαινῶ), αίρέω -ῶ (= συλλαμβάνω, κυριεύω), δέω -ῶ (= δένω) διατηρούν είτε σε όλους είτε σε ορισμένους τύπους τον βραχύχρονο χαρακτήρα -ε-, ενώ σε άλλους τον εκτείνουν σε -η- και δεν παίρνουν -σ- μπροστά από θ, μ, τ:

αἰνῶ → αἰνέσω, αἰνέσομαι, ἦνεσα, ἦνεκα,

αἰνοῦμαι → -, αἰνεθήσομαι, ἠνέθην, ἠνημαι, ἠνήμην και ρηματικό επίθετο: αἰνετός, αἰνετέος

αἰρῶ → αἰρήσω, εἶλον, ἤρηκα, ἤρήκειν

αἰροῦμαι → αἰρήσομαι, αἰρεθήσομαι, εἰλόμην, ἤρέθην, ἤρημαι, ἤρημην και ρηματικό επίθετο: αἰρετός, αἰρετέος

δῶ → δήσω, ἔδησα, αλλά ρηματικό επίθετο: δετός, δετέος.

2. Το ρήμα καλέω -ῶ:

α. σχηματίζει μέλλοντα συνηρημένο καλῶ και καλοῦμαι (από το καλέσω και καλέσομαι),

β. διατηρεί τον χαρακτήρα -ε- στον αόριστο: ἐκάλεσα και ἐκαλεσάμην,

γ. σχηματίζει παθητικό μέλλοντα και παθητικό αόριστο α', παρακείμενο, υπερσυντέλικο και ρηματικό επίθετο με μετάθεση και έκταση του -α- σε -η- (θ. καλε- → θ. κλη-): κληθήσομαι, ἐκλήθην, κέκλημαι, ἐκεκλήμην και ρηματικό επίθετο κλητός, κλητέος .

3. Μεταξύ άλλων, τα ρήματα αιδέομαι -οῦμαι (= σέβομαι, ντρέπομαι), ἀρκέω -ῶ, τελέω -ῶ, πλέω και πνέω διατηρούν παντού τον βραχύχρονο χαρακτήρα -ε- και έχουν ή παίρνουν σ μπροστά από θ, μ, π:

π.χ. αἰδοῦμαι → αἰδέσομαι, (αἰδεσθήσομαι), ἠδεσάμην, ἠδέσθην, ἠδεσμαι, και ρηματικό επίθετο: αἰδεστός, αἰδεστέος

τελοῦμαι → -, τελεσθήσομαι, ἐτελεσάμην, ἐτελέσθην, τετέλεσμαι, ἐτετελέσμην και ρηματικό επίθετο: ἀτέλεστος, ἐπι-τελεστέος

πλέω → πλεσοῦμαι, ἔπλευσα, πέπλευκα, (και πλευσθήσομαι, ἐπλεύσθην) και ρηματικό επίθετο: πλευστός, πλευστέον.

(βλ. και Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ.213, β) 1, 2 – 215)

Γ. Τα συνηρημένα ρήματα σε -όω

α. Ο σχηματισμός και η κλίση του ενεστώτα και του παρατατικού.

Στα συνηρημένα ρήματα της γ' τάξης (-όω) στον ενεστώτα και τον παρατατικό γίνονται οι ακόλουθες συναιρέσεις:

ο + ε, ο, ου → ου

ο + η, ω → ω

ο + ει, οι, η → οι

Ενδεικτικά, ο σχηματισμός των ρημάτων και των ρηματικών τύπων έχει ως εξής:

Ρήμα: βιώω-βιῶ (= ζω)

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. βιῶ β' εν. βιοῖς	βιῶ βιοῖς	βιοῖμι (βλ. Παρατήρηση) βιοῖς	- βίου	βιοῦν	βιῶν βιοῦσα βιοῦν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ἐβίουν β' εν. ἐβίους					

Παρατήρηση:

Οι αττικοί τύποι είναι συνηθέστεροι από τους πρώτους: βιοίην, βιοίης, βιοίη.

Ρήμα: ὁμοίδομαι - ὁμοιοῦμαι (= γίνομαι ὁμοιος, μοιάζω)

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ					
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ					
Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
α' εν. ὁμοιοῦμαι β' εν.. ὁμοιοῖ	ὁμοιω̄μαι ὁμοιοῖ	ὁμοιοίμην ὁμοιοῖο	- ὁμοιοῦ	ὁμοιοῦσθαι	ὁμοιούμενος ὁμοιουμένη ὁμοιούμενον
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ					
Οριστική					
α' εν. ὠμοιούμην β' εν. ὠμοιοῦ					

(Για την κλίση των συνηρημένων ρημάτων σε -όω, βλ. Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ. 206 -208, παρ. 323 γ.)

Παρατήρηση:

1. Το ρήμα **ρίγῶ** (= με πιάνει ρίγος, κρυώνω) έχει χαρακτήρα **-ω-** (θ: ρίγω-) και μετά τη συναίρεση έχει **ω** και **ω** όπου τα ρήματα σε **-οω** έχουν **ου** και **οι** αντίστοιχα. Το ρήμα λοιπόν στην οριστική ενεστώτα έχει ως εξής: ρίγῶ, ρίγῶς, ρίγῶ, ρίγῶμεν, ρίγῶτε, ρίγῶσι(ν) .

Το ρήμα δεν σχηματίζει προστακτική, ενώ δόκιμος είναι μόνο ο ενεστώτας.

β. Ο σχηματισμός και η κλίση των άλλων χρόνων.

Τα συνηρημένα ρήματα σε **-όω** στους υπόλοιπους χρόνους (δηλαδή εκτός του ενεστώτα και του παρατατικού) **εκτείνουν κανονικά τον βραχύχρονο χαρακτήρα του θέματος -ο-** σε **-ω-** μπροστά από το σύμφωνο των καταλήξεων. Κλίνονται σε αυτούς όπως και τα ασυναίρετα ρήματα, με την προσθήκη των φαινομενικών καταλήξεων στο ρηματικό θέμα και την αύξηση ή τον αναδιπλασιασμό, ανάλογα με τον χρόνο:

π.χ. **ὀρθόω -ῶ** → ὀρθώσω, ὠρθωσα, ὠρθωκα
ὀρθοῦμαι → ὀρθώσομαι, ὠρθώθην, ὠρθωμαι
ζημιῶ → ζημιώσω, ἐζημίωσα, ἐζημίωκα, ἐζημιώκειν
ζημιοῦμαι → ζημιώσομαι, ζημιωθήσομαι, ἐζημιώθην, ἐζημιώμαι, ἐζημιώμην.

Παρατήρηση:

Το ρήμα **χόω -ῶ** (= σκεπάζω με χώμα) εκτείνει τον χαρακτήρα του θέματος **-ο-** σε **-ω-** και παίρνει **-σ-** μπροστά από **θ, μ, τ** και το ρήμα **ἀρόω -ῶ** (= οργώνω) διατηρεί παντού τον βραχύχρονο χαρακτήρα **-ο-** (βλ. και Γραμματική Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, σελ. 216, γ), 1, 2).